

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: ARBEJDETSØLVBRYLLUP

Citation: Aakjær, Jeppe: "ARBEJDETSØLVBRYLLUP", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 141. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid78259/facsimile.pdf> (tilgået 14. juni 2021)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

ARBEJDETSØLVBRILLUP.

FEMOGTYVE lange Aar
 hvirvled Sne i tynde Haar,
 lagde Rynkespil om Øjet,
 magred Kinden, Ryggen bøjed
 — saadan skreves Livets Kaar.

I en Tid, hvor alting brast,
 holdt I ved hinanden fast;
 I har ej jert Sind forandret,
 trofast har I Vejen vandret
 uden Vaklen Haand i Haand.

Sorgen kom som hyppig Gæst,
 Sygdom røved Lønnens Rest,
 Vaagelampens spæde Flamme
 lyste fra jert snævre Kammer
 mangen søvnløs Midnatsstund.

Øde Nætters Barnegraad
 gjorde ofte Kinden vaad;
 tit har I med stille Vaande
 lyttet efter Barnets Aande,
 naar paa Trappen Døden stod.

Dog for den, som haaber last,
 aldrig rigtig Lykken brast;
 Sorgens Dag og Graadens Nætter,
 bange Sjæles Rædsel sletter
 Evighedens Finger ud.

Gjorde Troen Gangen let,
 da har Tvivlen tabt sin Ret;
 har I bedre Livets Kulde;
 satte trygg're Fod i Mulde,
 da var Troen Lykkens Ven.

Solen i Guds klare Dag
 fandt vel ogsaa eders Tag,
 blinkede skjælnsk paa Blomst bag Rude,
 leged ømt paa Vuggens Pude,
 titted ned i Barnets Drøm.

— Femogtyve svundne Aar
 her med Stav i Haanden staar,
 hilser tavse paa hverandre,
 nikker mod jer, før de vandre
 ind til Evighedens Kaar.

Dæbr. 1902.

DU OG JEG.

MIT Liv jeg tager som en Arbejdsdag
 med meget trælsomt Stræb og ringe Mag,
 men imod Kvælden kryber jeg i Ly,
 og naar saa Kvæget vralter møt mod By,
 da skal vi sidde ved en kalket Gavi
 og skue langt hen over Grønsværstavl,
 hvor Haren hopper om paa lange Ben
 og snuser ivrigt til de vaade Sten,
 mens Lyngen svajer lidt i Vindens Drag,
 og Solen synker ned ved Køleslag;
 men før den vældig ned bag Heden gaar,
 den væver røde Traade i dit Haar,
 og hvor den ej fik saadet de gyldne Drys,
 der gaar jeg varsomt efter med et Kys.

28/1 1903.